

Знаст ли га рибам тајна?

Софи Кинселa

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Can You Keep a Secret?
© Sophie Kinsella, 2005

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Ивана Спасев
Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Деана Николовска
Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2019
Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Знаеш ли да чуваш мајна?

Софи Кинселa

Ако и ти сакаш книги...

За Х., од кого не кријам никакви тајни.
Па, барем не многу.

Благодарност

Едно големо фала за Марк Хедли, Џени Бонд, Роузи Ендруз и Оливија Хејвуд за сите нивни великодушни совети.

И огромна благодарност за Линда Еванс, Патрик Плонкингтон-Смит, Атаминта Витли и Силија Хејли, моите момчиња и одборот.

1

Се разбира дека имам тајни. Многу јасно дека имам. Секој има по некоја тајна. Тоа е тотално нормално. Сигурна сум дека немам повеќе тајни отколку кој било друг.

Не правам муабет за големи тајни, тајни што имаат моќ да ти го раздрмаат целиот живот од корен. Не се тоа тајни од типот на „претседателот планира да ја бомбардира Јапонија“ или „само Вил Смит може да го спаси светот“. Тоа се само нормални, секојдневни мали тајни.

Како на пример, еве неколку мои неповрзани тајни, што онака први ми паѓаат на памет:

1. Мојата чанта што божем е Кејт Спед е обична имитација.

2. Обожавам шери, најнекул пијалак на светот.

3. Немам поим од што е кратенка НАТО. Ниту пак знам што е тоа воопшто.

4. Имам 59 килограми. Не 53 колку што моето момче мисли дека имам (иако, во моја одбрана, планирав да се ставам на диета кога му кажав дека имам 53. И реално, имам мускулеста градба, а мускулот тежи).

5. Конор отсекогаш малку ми личел на Кен. Оној Кен на Барби.

6. Понекогаш, сред страстен секс, одеднаш ми доаѓа да прснам да се смеам.

7. Невиноста ја изгубив во гостинската соба со Дени Нузбаум додека мајка ми и татко ми гледаа Бен Хур на приземјето.

8. Веќе го испив она вино за кое татко ми ми рече дека требало да отстои дваесет години.

9. Златната рипка што ја чувам дома, Семи, не е истата онаа златна рипка што мајка ми и татко ми ми ја оставија на чување кога отидоа во Египет.

10. Кога колешката Артемида ептен ме вади од такт, го полевам нејзиното цвеќе со сок од портокал. (А тоа се случува горе-долу секој ден).

11. Еднаш имав еден страшно чуден лезбејски сон за мојата цимерка Лизи.

12. Тангите ме стегаат.

13. Длабоко во себе отсекогаш сум била убедена дека јас не сум како сите други и дека во иднина ме чека некој нов неверојатно возбудлив живот.

14. Немам поим за што зборува типов во сив костум.

15. Плус, веќе му го забравив името.

А го запознав пред неполни десет минути.

„Ние веруваме во логистичко формативни алијанси“, вели тој со зарипнат монотон глас, „Како над, така и под линијата“.

„Апсолутно!“ Ведро му одговарам, во смисла: *А зарем не веруваат сите во тоа?*

Логистички. А што ли значеше тоа?

Ох, мајко мила. Што ако ме прашаат мене?

Немој да бидеш глупава, Ема. Нема сега одеднаш да прашаат, „А што значи логистички?“ Сепак сум маркетинг професионалец, нели? Се подразбира дека треба да ги знам тие работи.

Како и да е, ако го спомнат тоа повторно, ќе ја сменам темата. Или ќе речам дека сум пост-логистичарка или нешто слично. Најважното нешто е да изгледаш самоуверено и деловно. А јас можам да изгледам така. Ова е мојата голема шанса и нема да ја зезнам.

Седам во канцелариите во седиштето на Глен Оил во Глазгов и кога го забележувам мојот одраз во прозорецот, гледам дека изгледам баш како екстра деловна жена. Косата ми е испеглана, носам дискретни обетки како што препорачуваат во оние статиите во списанијата на тема *Како да добијам работа* и го носам мојот нов формален костим. (Добро, скоро нов. Го најдов во оној бутикот каде што со продажба на парчињата собираат средства за истражување за рак и му го сошив тоа едно копче што недостигаше, па сега не се ни забележува дека е купен на старо).

Денес сум овде, како претставничка на корпорацијата Пантер, за која работам. Цел на денешната средба е да се прецизираат условите на договорот за здружени промотивни активности за нашиот нов пијалак за спортисти Пантер Прајм и Глен Оил, така што утрово долетав од Лондон специјално за овој состанок (на сметка на фирмата, со сите салтанати!)

Кога пристигнав, момците од маркетинг одделот на Глен Оил започнаа еден долг и фалбациски муабет за тоа кој има патувано најмногу во животот и мислам дека блефирав прилично убедливо. (Освен кога реков дека сум летала со Конкорд до Отава а излезе дека нема Конкорд летови до Отава). Но вистината е дека ова ми е првпат да ме испратат на службено патување заради склучување на некој договор.

Добро. *Вистинската* вистина е дека ова ми е прв договор во чие склучување некогаш сум учествувала. Работам во корпорацијата Пантер како маркетинг асистент веќе единаесет месеци и досега главно ми беа доделувани задачи од типот на фотокопирање, договарање состаноци за други луѓе, купување сендвичи, а повремено одам и да го земам костумот на шефот од дуќанот за хемиско чистење.

Значи, ова е мојата шанса за големо пробивање. И имам потајна мала надеж дека ако ова се заврши добро, можеби ќе ме унапредат. Во огласот за работното место пишуваше „Можност за унапредување по една година“. А баш сега следниот понеделник сум на состанок со

шефот Пол, каде што треба да се направи проценка на мојата работа во изминатата година. Истражував малку во прирачникот за вработени и таму пишува дека таквите состаноци се „идеална шанса заеднички да се разгледаат можностите за напредување во кариерата“.

Напредување во кариерата! Самата помисла ми носи некое познато, копнежливо пецкање во градите. Ако навистина ме унапредат, тоа убаво би му покажало на татко ми дека не сум тотален губитник. И на мајка ми. И на Кери. Кога би можела, онака, да отидам дома и ноншалантно да речам, „Патем, ме унапредија во маркетинг агент“.

Ема Кориган, маркетинг агент.

Ема Кориган, постар потпретседател (маркетинг).

Само ако сè денес помине како што треба. Пол ми рече дека работата е завршена, дека сè е договорено и дека мене ми останува само да кимам со главата и да се ракувам со луѓето, па дури и јас би требало да сум способна да го направам тоа. И барем сега засега би рекла дека навистина ми оди добро.

Е добро де, факт е дека не разбирам околу 90% од тоа што го зборуваат. Но не разбирав многу ни француски, а сепак извлеков четворка на крајот.

„Ребрендирање... Анализа... Ефективно...“

Човекот во сивиот костум упорно дрнда за сè и сешто. Најдискретно што можам, ја подавам раката и ја доближувам неговата визит картичка кон мене за да можам да ја прочитам.

Даг Хамилтон. Да бе. Добро. Можам да го запознам ова. Даг. Лесно е. Даг како праг. Ке си замислам врата. Со *прагот* долу. И тоа...

Добро, остај ти таа работа. Едноставно ќе си запишам.

Запишувам „ребрендирање“ и „Даг Хамилтон“ во мојот тефтер и мрдам малку со задникот на столчето. Човече, ич не ми се пријатни гаќиве. Мислам, тангите никогаш не се удобни за носење, според мене, дури ни

кога се најскапи и најмеки. Но овие што ги носам сега се особено лоши. Можеби затоа што ми се два броја помали.

А тоа пак можеби се должи на фактот дека ми се подарок од Конор; кога ги купувал, ѝ кажал на продавачката дека девојка му има 53 кила. Таа го советувала да ми земе број XS. XS!

(Рака на срце, јас искрено мислам дека била злобна. *Мора* да знаела дека сум го излажала малку).

Па така, на Бадник, кога си ги разменивме подароците, го одмотав мојот и видов едни прекрасни бледо розови свилени гајички. Број XS. И реално, имав само две опции.

А: Да ја признаам вистината: „Да бидам искрена, овие се многу мали за мене. Јас носам број М. А кога сме веќе кај тоа, немам 53 килограми“. Или...

Б: Некако да се напикам во нив.

Како и да е, океј беше. Скоро не се ни гледаа вдлабнатите црвени линии на мојата кожа отпосле. Морав само набрзина да ги исечам етикетите на сите мои алишта за Конор никогаш да не забележи.

Нема потреба да нагласувам дека оттогаш страшно ретко го носам ова конкретно парче долна облека. Но одвреме-навреме ќе ги видам така убави и скапи во фиоката и ќе си речам, *Е аман де, па не може да се до толку тесни*. И тогаш некако ќе успеам да се натискам во нив. Така беше и утрово. На крајот дури и заклучив дека мора да сум ослабела малку затоа што чувството на почетокот не беше толку лошо.

Во каква заблуда бев, моронка.

„...за жал, по ребрендирањето... моравме одново да размислиме... сметаме дека треба да разгледаме алтернативни синергии...“

Досега само седев и кивав, заклучувајќи дека овој состанок е навистина лесен. Но гласот на Даг Хамилтон сега почнува да ми навлегува во свеста. Што зборува тој?

„...кога ќе се спојат два продукти... стануваат некомпатибилни...“

Што беше тоа што го кажа за некомпатибилноста? И што ли му значеше тоа со повторното разгледување? Оеднаш се штрекнувам. Можеби ова не е само празен муабет. Можеби тој навистина кажува нешто важно. Брзо, слушај.

„Многу го цениме функционалното и синергетско партнерство што го имаа Пантер и Глен Оил во минатото“, вели Даг Хамилтон. „Но мислам дека сега сите ќе се согласиме дека очигледно се движиме во различни правци“.

Различни правци?

Па за тоа ли зборува тој цело време?

Ми се превртува стомакот.

Не е можно да...

Дали тој се повлекува од договорот?

„Извини, Даг“, велем обидувајќи се да звучам смирено и опуштено. „Се разбира дека навистина внимателно го следев твоето излагање“. Пријателски се насмевувам како да сакам да кажам *Сите ние сме професионалци, се разбира*. „Но ќе може ли само да... хм, да ја резимираш ситуацијата за сите добро да разбереме...“

На обичен англиски јазик, се молам во себе.

Даг Хамилтон и другиот тип се погледнуваат.

„Малку сме незадоволни од вредностите на вашиот бренд“, вели Даг Хамилтон.

„Вредностите на мојот бренд“, повторувам панично.

„Вредностите на брендот на *производот*“, вели тој и чудно ме погледнува. „Како што објаснував досега, ние овде во Глен Оил вршиме ребрендирање моментално и нашиот нов имиџ е осмислен како имиџ на производител на гориво кој се грижи за потрошувачите, како што демонстрира и нашето ново лого со качунка. И сметаме дека Пантер Прајм, кој се

фокусира на спортот и натпреварувањето, едноставно е премногу агресивен“.

„Агресивен?“ Избезумено зјапам во него. „Но... тоа е овошен пијалак со вкус на брусница“.

Ова нема никаква логика. Глен Оил е нафтена компанија што го уништува светот со бензин и издувни гасови. Пантер Прајм е невин пијалак со вкус на брусница. Како може тоа да е премногу агресивно?

„Агресивни се вредностите што ги застапува“. Покажува кон брошурите на масата. „Нагони. Елитизам. Машкост. Самиот слоган, ‘Без пауза’. Искрено, делува малку конзервативно“. Слегнува со рамениците. „Ние едноставно сметаме дека сега засега нема да биде возможна заедничка иницијатива“.

Не. Не. Не е можно да се случува ова. Не е можно да се повлече од договорот сега.

Сите во фирмата ќе мислат дека е моја вина. Ќе мислат дека јас сум зезнала работа и дека не ме бива за ништо.

Срцето ми бие како лудо. Лицето ми гори. Не смеам да дозволам да се случи ова. Но што да кажам? Немам подготвено ништо затоа што не очекував ваков пресврт во настаните. Пол рече дека сè било договорено и дека јас треба само да си дадам рака со нив.

„Дефинитивно ќе поразговараме уште еднаш пред да донесеме конечна одлука“, вели Даг. Накратко ми се насмевнува. „И како што реков, ние би сакале да ја продолжиме соработката со корпорацијата Пантер, па ова во секој случај беше корисен состанок“.

Го турка столчето наназад за да стане.

Не можам да дозволам ова да ми се лизне низ прсти! Морам да пробам да ги премислам. Морам да пробам да го склучам договорот.

„Чекајте!“ го слушам својот глас. „Само... момент! Би сакала да кажам уште нешто“.

Што зборувам јас? Немам што да кажам.

На масата стои една лименка Прајм, па ја грабнувам за инспирација. Купувајќи си време, станувам, одам до

средишниот дел на просторијата и ја кревам лименката високо во вис каде што можеме да ја видиме сите.

„Пантер Прајм е... спортски пијалак“.

Застанувам, а тие молчат, културни луѓе. Лицето ми се вцрвува.

„Пијалак... хм... кој е многу...“

Ох мајко мила. Што правам јас?

Ајде бе, Ема. Размислувај. Пантер Прајм... што Пантер Прајм? Мисли...мисли...

Да! Секако!

Океј, ајде од почеток.

„Уште кога почнале да се произведуваат соковите Пантер кон крајот на осумдесеттите години, пијалаците на корпорацијата Пантер се синоним за енергија, возбуда и квалитет“, велем течно.

Фала му на Бога. Ова е текстот што стои на стандардната етикета на соковите Пантер. Ја имам напишано милијарда пати и ми се чини дека би можела да ја изрецитирам и во сон.

„Пијалаците на Пантер се маркетиншки феномен“, продолжувам. „Логото на Пантер е едно од најпрепознатливите во светот, а добро познатиот класичен слоган ‘без пауза’ веќе влезе во лексиконите. Ние денес му нудиме на Глен Оил ексклузивна можност да се здружи со овој врвен светски познат бренд“.

Мојата самодоверба расте, па сега почнувам да шетам наваму-натаму низ просторијата мавтајќи со лименката во рака.

„Со купувањето здрав пијалак од Пантер, потрошувачот покажува дека не би прифатил ништо, освен најдоброто“. Остро ја плескам лименката со другата рака. „Тој го очекува најдоброто од неговиот енергетски пијалак, го очекува најдоброто од горивото што го става во својот автомобил, го очекува најдоброто од себе“.

Горам! Растурам! Фантастична сум! Да може да ме види Пол сега, сигурно би ме унапредил уште тука сега веднаш!

Вртам околу масата и доаѓам да го погледнам Даг Хамилтон директно во очи. „Кога потрошувачот на Пантер ја отвора оваа лименка, тој прави избор кој му кажува на светот кој е и што е тој. Јас сега барам од Глен Оил да го направи истиот избор“.

Кога завршувам со зборувањето, со одлучно движење ја спуштам лименката на средината на масата, посегнувам по металното крукче за отворање и со самоуверена насмевка го повлекувам нагоре. Може да се каже дека тоа што се случува следно е како ерупцијана вулкан.

Пенливиот пијалак со вкус на брусница експлодира од лименката излевајќи се на масата, топејќи ги хартиите со црвена течност... и немој те молам... прска по целата кошула на Даг Хамилтон.

„Да ти ебам!“ Ми се испушта. „Мислам, многу ми е жал...“

„Да му се сневиди“, вели Даг Хамилтон нервозно, станувајќи и вадејќи марамче од џебот. „Се перат ли дамките од ова?“

„Хм...“ беспомошно ја земам лименката. „Не знам“.

„Ќе донесам крпа“, вели другиот човек и скока на нозе.

Вратата се затвора зад него и настапува тишина; се слуша само тивкото капење на пијалакот од брусница на подот.

Зјапам во Даг Хамилтон, лицето ми гори, а крвта ми татне во ушите. „Ве молам...“ велам и малку си го прочистувам фатеното грло. „Не му кажувајте на мојот шеф за ова“.

* * *

По толкав труд, зезнав сè на крајот.

Додека потиштено се влечкам низ аеродромот во Глазгов, ништо не може да ме расположи. Даг Хамилтон излезе многу љубезен на крајот. Рече дека е убеден

дека дамките ќе излезат и ми вети дека нема да му каже на Пол што се случи. Но не се премисли за договорот.

Мојот прв голем состанок. Мојата прва голема шанса - и ете што се случи. Ми доаѓа да кренам раце од сè. Ми доаѓа да се јавам на работа и да речам: „Толку беше од мене, не се враќам веќе на работа. И меѓу другото, да знаете дека јас го заглавив фотокопирот пред некое време кога сите се чудеа што му е“.

Ама не можам. Ова ми е трета кариера за само четири години. Овој пат мора да успее. Мора, инаку толку ќе ми биде од самопочитта, од самодовербата. Од образот. А и затоа што му должам 4000 фунти на татко ми.

„Повели“, вели еден Австралиец и зашеметено погледнувам нагоре. Стигнав на аеродромот еден час порано и отидов директно во барот.

„Хм...“ Главата ми е како празна. „Ова... бело вино. Не, нека биде вотка тоник. Фала“.

Кога тој се врти, повторно се потпирам наназад на столчето. Една стјуардеса со плетенка доаѓа и седнува две столчиња подолу од мене. Ми се насмевнува, па и јас ѝ возвраќам со насмевка, млитава.

Не знам како другите луѓе излегуваат на крај со своите кариери. Навистина не ми е јасно. Како на пример, мојата најстара другарка Лизи. Таа отсекогаш знаеше дека сака да стане адвокатка - и денес, тада! Навистина е успешна адвокатка. Но јас немав поим што сакам да работам кога завршив факултет. Првото работно место ми беше во една агенција за недвижности и почнав да го работам тоа само затоа што отсекогаш сум сакала да разгледувам куќи, плус, запознав една жена со неверојатни црвени лакирани нокти на саем за кариера која ми кажа дека со работата со недвижности заработувала толку многу што ќе може да се пензионира на 40 години.

Но ја замразив таа работа веднаш штом почнав да ја работам. Одбивни ми беа сите други агенти почетници кои се обучуваа. Одбивни ми беа работите што

требаше да ги кажуваме за продажба на имот, од типот „со прекрасен поглед“. И најмногу од сè го мразев тоа што кога некој ќе речеше дека може да си дозволи триста илјада фунти за куќа, ние требаше да почнеме да му покажуваме куќи кои чинат најмалку 400.000 фунти, а потоа да го гледаме како така од високо, во стилот на, „Имаш само 300.000 фунти? Човече, кој лузер си ти“.

Па по шест месеци им кажав на сите дека ќе менувам работа и дека ќе бидам фотографка. Тоа беше навистина фантастичен момент. Како на некој филм или нешто. Татко ми ми позајми пари да се запишам на курс за фотографија и да купам апарат, и имав намера целосно да ѝ се посветам на таа неверојатна нова креативна кариера и тоа да биде почеток на мојот нов живот...

Ама, не излезе баш така.

Мислам, како прво, имате ли претстава колкави се платите на асистентите на фотографите? Минимални. Жива беда. Ако воопшто решат да ти фрлат некој денар, иако повеќето ги третираат како практиканти.

Но, знаете, ни тоа немаше да ми пречи ако некој ми *понудеше* работа како асистент на фотограф.

Тешко воздивнувам и погледнувам во моето тажно лице во огледалото зад шанкот. Каква што ми е среќата со сè денес, мојата коса, што толку внимателно ја испеглав со серум утрово, целата е разбушавена. Класика.

Се тешам барем со тоа што јас не бев единствената што не постигна ништо тогаш. Од осум души на курсот по фотографија, една веднаш стана успешна и сега фотографира за Vogue и слично, еден тип фотографира свадби, една се сплетка со предавачот, една отиде да патува, една остана трудна, друга работи во Снепи Снепс, и една сега работи за Морган Стенли.

Во меѓувреме, запаѓав во сè поголеми долгови, па почнав да стажирам додека истовремено аплицирав за платени работни места. И така, пред единаесет месеци почнав да работам како маркетинг асистентка во корпорацијата Пантер.

Барменот го става пијалакот пред мене и збунето ме погледнува. „Развесели се!“ вели. „Не може да е толку лошо!“

„Фала“, велем благодарно и пивнувам. Веднаш ми станува малку подобро.

Ја пијам втората мала голтка кога ми засвонува мобилниот.

Од трема ми се згрчува стомакот. Ако ме бараат од работа, ќе се преправам дека не сум го слушнала.

Но не ме бараат од работа, туку го препознавам нашиот домашен број.

„Еј!“ велем кревајќи.

„Здраво!“ го слушам гласот на Лизи. „Јас сум! Па, како помина?“

Лизи е мојата цимерка и најстара другарка на свет. Таа има бујна темна коса и коефициент на интелигенција околу 600 и е најмилата личност што ја знам.

„Катастрофа беше“, велем мизерно.

„Што се случи? Зарем не го потпишавте договорот?“

„Не само што не го потпишавме договорот, туку и го полив маркетинг директорот на Глен Оил со пијалак од брусница“.

Гледам дека стјуардесата десно од мене крие насмевка и чувствувам дека црвенеам. Е баш супер. Сега знае цел свет.

„Ох мајко мила“. Речиси можам да ја почувствувам Лизи како се обидува да смисли нешто позитивно што би можела да ми го каже во оваа ситуација. „Е па, барем си им го привлела вниманието“, вели најпосле. „Барем нема брзо да те заборават“.

„Сигурно нема“, велем намуртено. „Да не ми стигна некоја порака?“

„Ох! Хм, не. Мислам, татко ти свонеше ама... паа.... знаеш.... не беше...“ Кружи и одолговлекува.

„Лизи. Што сакаше?“

Пауза.

„Братучетка ти наводно добила некоја награда на работа“, вели со тон како да се извинува во нејзино име. „Ќе имале некоја прослава во сабота, заедно со роденденот на мајка ти“.

„Ох. Одлично“.

Уште толку омлитавувам цела на столчето. Само уште ова ми требаше. Братучетка ми Кери триумфално да ми мавта пред нос со некој трофеј за сопственик на најдобрата туристичка агенција на светот, ма не - во вселената.

„И Конор вртеше, да види како си поминала“, додава Лизи набрзина. „Ептен беше душа, рече дека не сакал да ти сврцка на мобилен за време на состанокот за да не ти пречи“.

„Навистина?“

За првпат денес се развеселувам малку.

Конор. Моето момче. Моето прекрасно внимателно момче.

„Ептен е душа!“ вели Лизи. „Рече дека цело попладне ќе бил зафатен со некој важен состанок, но дека специјално за тебе го откажал играњето Сквош денес, па го интересираше дали сакаш вечерва да одите на вечера?“

„О“, вела и ме исполнува некое задоволство. „Па, тоа би било фино. Фала, Лизи“.

Спуштам и отпивам уште една голтка од вотката, чувствувајќи се многу повесело.

Моето момче.

Баш е така како што кажа Џули Ендрус. Кога кучето ќе касне, кога пчелата ќе боцне... едноставно ми текнува дека имам момче - и работите одеднаш веќе не делуваат толку катастрофално.

Или како и да се имаше изразено.

И тоа не какво било момче. Висок, згоден, паметен тип, кој списанието *Маркетиншка недела* го нарече „Еден од најголемите мозоци во истражувањата од областа на маркетингот денес“.

Седам, пијуцкајќи од вотката и им дозволувам на мислите за Конор да ми се вратат низ глава и да ме успокојат малку. Се присетувам како неговата руса коса свети на сонцето, како секогаш е насмеан и како пред некој ден ми го апгрејдуваше софтверот на компјутерот дури и без да праша, и како тој... тој...

Не знам веќе што друго да помислам за него. Ова е смешно. Мислам, кај Конор има толку многу прекрасни работи. Од неговите... неговите долги нозе. Да. И неговите широки раменици. До тоа како се грижеше за мене оној пат кога имав грип. Мислам, колку дечковци го прават тоа? Баш така.

Многу сум среќна, навистина сум.

Го оставам телефонот, поминувам со прсти низ косата и погледнувам во часовникот зад шанкот. Уште четириесет минути до летот. Уште малку. Тремата почнува да ме фаќа, па отпивам уште една голема голтка од вотката, празнејќи ја чашата.

Ќе биде добро, си велам по милионити пат. Сè ќе биде добро.

Не се плашам. Јас само... јас само...

Добро. Извадена сум од памет.

16. Јас се плашам од летање.

Никогаш немам кажано никому дека се плашам од летање. Ми звучи ептен без врска. И мислам, не е дека тоа е некоја страшна фобија или нешто слично, не е дека јас не можам *да се качам* во авион. Повеќе се работи за тоа дека... ако веќе можам да бирам, повеќе би сакала да сум на земја.

Порано ич не се плашев. Но во текот на изминатите неколку години, стравот постепено стануваше сè поголем и поголем. Свесна сум дека тоа е ирационално. Знаам дека илјадници луѓе летаат секој ден и знаам дека практично е побезбедно отколку лежење во сопствениот кревет. Има помали шанси да ти се сруши авионот отколку... Да најдеш маж во Лондон, или нешто слично.

Но сепак. Едноставно, не сакам да летам.
Можеби ќе испијам уште една вотка на брзина.

* * *

Додека да дојде време за качување во авионот испив уште две вотки и сега се чувствувам многу попозитивно. Мислам, Лизи е во право. Барем оставив силен впечаток, нели? Барем ќе ме запаметат. Додека одам кон излезот ја стегам мојата актовка и речиси се чувствувам како самоуверена деловна жена. Неколку луѓе ми се насмевнуваат додека се разминуваме и им возвраќам со широка насмевка, исполнета со некое топло пријателско чувство. Ете. Овој свет сепак не е толку лош. Најважното е да си позитивен. Во животот може да се случи сè, нели? Никогаш не можеш да знаеш што те чека зад следниот агол.

Стигнувам до влезот на авионот и тука ја гледам стјуардесата со плетенката што седеше со мене на шанкот претходно. Стои на вратата и ги зема картите од патниците.

„Ех, здраво“, вела насмевнувајќи ѝ се. „Каква коинциденција!“

Стјуардесата зјапа во мене.

„Здраво. Хм...“

„Што е?“

Зошто изгледа како да ѝ е непријатно?

„Извинете. Само... знаете ли дека...“ Засрамено покажува кон моите гради.

„Што е работата?“ вела љубезно. Погледнувам надолу и се здрувам, ужасена.

Мојата свилена кошула некако самата се раскопчала додека сум одела. Три копчиња се откопчани и зјае отвор.

Ми се гледа градникот. Мојот розов чипкан градник. Оној што малку ми се собра од перењето.

Значи затоа ми се смешкале луѓето. Не затоа што светот е убаво место, туку затоа што јас сум жената со деформиран розов градник.

„Благодарам“, мрморам и ги закопчувам копчињата со растреперени прсти, а лицето ми гори од срам и понижување.

„Нешто не Ви е денот денес“, вели стјуардесата со сочувство, подавајќи ја раката за да ѝ го дадам билетот. „Извинете, немав намера да прислушувам пред малку, но наслушнав нешто“.

„Во ред е“. Ќе упатувам една полу насмевка. „Не, денес не е најдобриот ден во мојот живот“. Има кратка тишина додека таа го набљудува мојот билет.

„Ајде да Ви кажам како ќе направиме“, вели со тивок глас. „Што велите да Ве преместам во подобра класа?“

„Што?“ бледо зјапам во неа.

„Заслужувате барем малку нешто убаво денес“.

„Сериозно? Ама... можете ли Вие тукутака да сместувате луѓе во бизнис класа?“

„Ако има слободни места, можеме. Само дискретно, се разбира. Плус, овој лет е многу краток“. Заговорнички ми се насмевнува. „Само не кажувајте никому, важи?“

Ме води до предниот дел на авионот и покажува кон едно големо пространо удобно седиште. Никогаш во животот бесплатно не ми понудиле подобра класа од ништо! Не ми се верува дека таа навистина ќе ми дозволи да се сместам тука.

„Прва класа ли е ова?“ шепотам разгледувајќи го луксузниот амбиент. Еден човек во скап костум пишува нешто на лаптоп десно до мене, а две постари госпоѓи во аголот ставаат слушалки на ушите.

„Бизнис класа“. Престанува со шепотењето и продолжува со нормален тон. „Ви одговара ли?“

„Совршено е! Многу Ви благодарам“.

„Нема проблем“. Повторно се насмевнува и заминува, а јас ја ставам актовката напред под седиштето.

Ау. Каква убавина. Големи широки седишта, потпирани за стапала и сè по список. Ова има да биде

задоволувачко искуство од полетување до слетување, си велам самоуверено. Посегнувам по појасот и ноншалантно го закопчувам, обидувајќи се да го игнорирам непријатниот трепет во стомакот.

„Може малку шампањ?“

Тоа е мојата другарка стјуардесата, која ми упатува широка насмевка одозгора.

„Тоа би било прекрасно“, велам. „Благодарам!“

Шампањ!

„А за Вас, господине? Сакате ли малку шампањ?“

Човекот на седиштето до мене воопшто не го крена погледот досега. Тој носи фармерки и некоја стара тренерка нагоре и гледа низ прозорецот. Кога се врти да ѝ одговори гледам дека има темни очи, малку подникната брада и длабока брчка на челото.

„Не, благодарам. Само виски. Благодарам“.

Гласот му е сув и има американски акцент. Ја отворам устата културно да го прашам од каде е, но тој веднаш се врти и повторно погледнува низ прозорецот.

А тоа ми одговара затоа што, да бидам искрена, ни јас не сум многу расположена за муабети.